

[Thor Pedersen]

én, der i forvejen har betjent statsministeren som person og den socialdemokratiske folketingsgruppe.

Der er tale om en generel overflytning af personer; ellers må jeg blive korrigeret om, at det er helt andre personer, man tænker på. Og hvis der var mulighed for andre personer, hvorfor skulle stillingerne så ikke slås op? Hvorfor skulle de ikke slås op? Både Statsministeriets stillinger og stillingerne i Arbejdsministeriet var ikke forudsat slået op, men jeg erkender, at arbejdsministeren efter indsigelse fra det radikale medlem hr. Jørgen Estrup besluttede, at de to stillinger i lønramme 35 skulle slås op, og det kunne man så opfatte som proforma.

Det, det drejer sig om, finansminister, er at have rene linier i den måde, man bemandet centralforvaltningen på. Man kan have et princip, hvor ministre ansætter personer efter eget hoved og efter eget forgodtbefindende og de personer følger ministeren ud, når han går. Men så skal det i forvejen være veldefineret, hvilke typer af ansættelser, hvilke stillingsbetegnelser det drejer sig om – altså noget af det, man har i USA – og ikke sådan, at man som ministeren kan bestykke et ministerium i en bred vifte af stillinger fra bund til top med personer, som man har et personligt og nært, tillidsfuldt forhold til, men som ikke ansættes som følge af opslag eller som følge af faglige kvalifikationer.

Formanden:

Der er altså fortsat en taletid, der skal overholdes.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

For god ordens skyld vil jeg gerne gøre hr. Thor Pedersen opmærksom på, at det sekretariat, der er blevet oprettet i Arbejdsministeriet, er en stabsfunktion i forhold til arbejdsministeren.

Det er tre stillinger, som har været slået op. Der har været almindelig ansættelsesprocedure, der har været frister, inden for hvilke man kunne søge stillingerne. P.t. er to af stillingerne besat, den tredje er ikke besat endnu, men det er forkert at sige, at det ikke har været efter normale procedurer. Der har været opslag, det har været muligt for alle at søge de pågældende stillinger, og stillingerne er blevet besat ef-

ter en bedømmelse af faglige kvalifikationer, men også på baggrund af personkendskab.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Vil arbejdsministeren bestride, at ministeren oprindeligt ikke havde tanker om at slå stillingerne op, men at det var efterfølgende indsigelse fra bl.a. hr. Jørgen Estrup, der bevirkede, at to af stillingerne blev oplået?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg gentager: Der er tale om et sekretariat med tre medarbejdere. Alle tre stillinger har været slået op, og der har ikke været tale om, at jeg har skullet have armene vredet om eller noget i den retning. Det har hele tiden været min hensigt, at stillingerne skulle oplås.

Kim Behnke (FP):

Finansministeren kunne fortælle Folketinget, at der var tale om i underkanten af fyre medarbejdere. I svar nr. 23 til Folketingets Finansudvalg oplyser finansministeren, at der er tale om 46 medarbejdere. Finansministeren anfører også, at ud af i alt 200.000 statsansatte er det jo ikke ret mange.

Jeg kan oplyse finansministeren om, at det på side 331 i finansloven for 1993 er oplyst, at det samlede antal statsansatte ifølge de kriterier, der bliver brugt dér, er 160.127, så der er en difference på ca. 25 pct., men det, det handler om, er jo ikke antallet af medarbejdere. Under Forsvarsministeriet står opført 31.000 årsværk, men det er jo ikke sådan, at der er 31.000 årsværk i selve Forsvarsministeriet. Det, der er interessant i denne forbindelse, er, hvor mange der er i selve centraladministrationen.

Når så finansministeren siger, dette ikke kommer til at koste skatteyderne en krone, er det ud fra samme filosofi, som når man i et byråd først vedtager at bygge en svømmehal, og når man derefter beslutter, at man alligevel ikke har råd til det, så kommer spørgsmålet: Hvad skal vi så bruge pengene til? Når finansministeren nu siger, at de penge kan spares ved kompenserende besparelser, så kunne de kompenserende besparelser jo i givet fald være kommet skatteyderne til gode; men det er jo den socialdemokratiske filosofi, at de penge, der én gang er kradset ind i de offentlige kasser, skal bruges, koste hvad det vil.